

PROLOOG

Rechts op het toneel ligt een aantal lichamen, in verwrongen houdingen, alsof ze klem zitten onder onzichtbaar puin. Ze dragen te grote soldatenkleding. Onder hen Christiaan. Christiaan kijkt het publiek verbaasd aan terwijl dat binnenloopt. Kijkt af en toe naar de situatie op toneel, verdwaasd.

KOOR En het eerste dat ze vragen
 het eerste dat ze allemaal vragen
 in stilte of hardop
 beschaamd of vol overgave
 aan zichzelf of aan de hele wereld
 is
 waarom ik?
 waarom – in godsnaam – ik?

Alsof daar enige logica achter steekt.
Alsof dat meer dan toeval is.
Alsof wij het wel snappen.

Wij doen gewoon ons werk.
Zijn uit de lucht gevallen omdat, ja,
en doen nu gewoon ons werk.
Wij weten het verder ook niet.

Waarom – in godsnaam – ik? Allemaal!
Daarna verschillen ze.
Eentje vraagt er: ‘weten ze het? Thuis?
Het waarom? Alle redenen en gedachten die leidden tot nu, tot dit?
Weten ze dat ik aan ze denk?’
Wat kunnen wij doen? Welk antwoord kunnen wij geven?
Wij weten het verder ook niet?

1.

Off Stage klinken de stemmen van Christiaan II en Mira. Mira is boos.

MIRA O.S. Ik snap het niet.
 Ik snap het gewoon niet.

CHRISTIAAN II O.S. Er valt niets te snappen.
 Ik -

MIRA O.S. Ja, je *voelt* het gewoon.
 Ja prima.
 Maar daar *kán* ik toch niks mee?
 Christiaan?

CHRISTIAAN II O.S. Wat wil je nou van me?

Mira komt het toneel op, gevolgd door Christiaan II.

MIRA Dat je niet gaat. Dat je afzegt.

CHRISTIAAN II Ik kan niet zomaar afzeggen.
 Daar zijn wetten voor. Reglementen.

MIRA Dat je opbelt. Dat je zegt ‘sorry meneer, mevrouw, heel vervelend allemaal, maar ik heb me bedacht.’

CHRISTIAAN II Ik heb me niet bedacht.

MIRA Dat je ziek bent. Ernstig ziek. Dat je – desnoods - dat je een vriendin hebt, zo’n kuttig meisje dat er niets van snapt, en dat jou verboden heeft te gaan, en dat jij – slappe zak – niets anders kan dan

CHRISTIAAN II Ik heb me niet bedacht.

MIRA Jezus Chris!
...en ik dan?

Stilte.

CHRISTIAAN II Ik weet niet.

MIRA Nee.
Mooi is dat.

CHRISTIAAN II Ik ben nu te laat. Om af te zeggen.

MIRA Dat is mijn probleem niet.
...komt het door mij? Is dat het?

CHRISTIAAN II Ik heb het toch uitgelegd.

MIRA Dat was geen uitleg. Dat waren dure woorden en dat klonk best aardig maar Chris, dat was geen uitleg.

Stilte.

MIRA We kopen een auto.
...
Ja. Een automaat. Die kan ik rijden.
En dan kunnen we naar Amerika.

CHRISTIAAN II Wat is er in Amerika.

MIRA Arizona. Arizona is er in Amerika.
We rijden met een automaat door Arizona.
Weet je hoe de lucht daar smaakt?

CHRISTIAAN II Nee. Jij ook niet.

MIRA En ik draag afgeknipte spijkerbroeken, zo kort dat de broekzakken er onderdoor hangen. Ik kan dat hebben. En mannenshirts en ik noem mezelf Jennifer. En jij houdt je eigen naam, jouw naam doet het goed in Arizona, Christiaan.
We rijden tot de wielen smelten en dan eten we, ergens, in een diner langs de weg met geblokte kleden en serveersters die iedereen ‘honey’ noemen.

CHRISTIAAN II Jij kan niet rijden.

MIRA Alles loopt daar rechtdoor.
Constant rechtdoor en dan kom je alsnog nergens.

CHRISTIAAN II Het is een belachelijk idee.

MIRA Niet belachelijker dan het jouwe.

Stilte.

MIRA Nu moet je weg.

CHRISTIAAN II Wat?

MIRA Je moet weg.

CHRISTIAAN II Ik hou van je.

MIRA Ik moet me omkleden.

CHRISTIAAN II Waarom?

MIRA Feestje.

*Mira begint zichzelf gedecideerd in een verwrongen houding op de grond te leggen.
Christiaan II staat er verloren bij.*

MIRA Weg!

*Christiaan II zet een soldatenhelm op. Hij ziet Christiaan. Een kort moment kijken ze naar elkaar.
Christiaan lijkt iets te willen gaan zeggen, maar legt zich dan op de grond neer.*

2.

*Christiaan, met eenzelfde helm, richt zich moeizaam overeind,
voor zover de ingestorte omgeving toelaat.*

CHRISTIAAN Ken je dat?
Dat je denkt dat je denkt aan vroeger.
Je vult je hoofd met herinneringen, herinneringen aan lange zomerdagen,
zachte lippen op een hete huid, lege flessen in het gras.
Je weet zeker dat je het nog weet.
Dat je het meegemaakt hebt.
Maar wanneer? Waar? En met wie?
Dat weet je niet meer. Misschien heb je het gedroomd. In een film gezien.
Ken je dat?
Dat je denkt dat je denkt aan vroeger.

(roept naar achter) We doorzochten een leegstaand flatgebouw, op zoek naar... ja weet ik veel.
Op zoek naar?

BOBBY Iets leuks! Hebbedingetjes.

CHRISTIAAN Op zoek naar iets leuks. Hebbedingetjes.

Ik had al de hele dag een zeurende pijn in m'n grote teen.
We hoorden een dreun, de lucht trilde en de hete zon verdween
plotseling en voordat ik doorhad wat er gebeurde lag ik op de grond.
Daar lig ik nu nog steeds.
Een stuk beton scheidt mij van mijn onderlichaam.
Gek hè?

...

Als ik m'n hoofd helemaal naar achter buig kan ik Bobby's laarzen zien.
Ilse hoor ik alleen maar. Ze balkt. En Mets... nou ja.
Mijn darmen legen zichzelf over de vloer en ik kan alleen aan haar denken.
Thuis.
Dat was een paar weken voor ik vertrok.
We hadden ruzie denk ik.
Misschien is het wel heel anders gegaan. Hebben we ijs gegeten. Of gekust.
Misschien heb ik het gedroomd. Of in een film gezien.
En dat ik nu denk dat ik denk aan vroeger.

Ondertussen heb ik vooral ontzettende dorst.
Hoe laat is het?

BOBBY Zeventien uur zeventien.

CHRISTIAAN Precies?

BOBBY Ja.

CHRISTIAAN Precies zeventien zeventien.

BOBBY Ja.

CHRISTIAAN Zeventien uur.

BOBBY Zeventien. Ja Chris.

CHRISTIAAN Heh.
 Geinig.

BOBBY Chris.

CHRISTIAAN ...
 Zouden ze nog komen?

BOBBY Natuurlijk wel.
 Vast wel.
 Ze moeten wel.